

Hồi 80 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Gái ma giả dạng cầu đôi lứa Sãi thánh cao tài biết phải chăng

Khi ấy chúa tột quan dân nước Tì Khuru theo đưa bốn thầy trò khỏi thành đã hai mươi dặm.

Tam Tạng từ biệt, cứ đi thẳng qua hướng tây, đi cho tới hết đông qua xuân, hết tháng hai chừng ít bữa, xảy thấy núi cao chập chồng, chim kêu thánh thót; Tam Tạng càng thêm nhớ nhà!

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Xin thầy đừng phiền nảo, vì lời xưa có rằng: Giục cầu sanh phú quý (Muốnặng của đến già) Tu hạ tử công phu (Phải ra công gần chết)

Tam tạng nói:

- Câu ấy hay lắm, rất đổi muốn làm cho có của mà hưởng tới già đời, trước còn phải ra công siêng năng gần chết thay, huống chi muốn thành Tiên Phật, mà còn tiếc xác phàm? Song chưa rõ đường đi Tây thiên còn bao nhiêu nữa?

Bát Giới thưa rằng:

- Phật Tổ tiếc ba tạng kinh, thấy thầy trò quyết lòng thỉnh kinh choặng, chắc Phật Tổ gạt mình chơi, chẳng vậy sao đi hoài không tới?

Sa Tăng nói:

- Anh nói trái quá! Miễn là bằng lòng theo đại ca mãi, lo gì không tới Lôi âm. Nhắm việc đời chẳng khó, tại lòng chúng chẳng bền .

Tam Tạng đi chờ tới trước, thấy có đám rừng tòng rậm rịt, liền kêu lớn nói rằng:

- Ngộ Không, chúng ta đi mới khỏi chốn gập ghềnh, lại gặp rừng rập rộ! Phải coi cho kỹ chớ khá lơ thờ .

Tôn Hành Giả nghe nói, liền xách thiết bảng đi trước dọn đường, hơn nửa ngày thầy trò ra chưa khỏi cụm rừng ấy!

Tam Tạng nói:

- Thuở nay đi nhiều rừng nhiều núi, mà khôngặng phong cảnh như chốn này. Hoa nở thơm tho, bướm bay tỏ mở, cỏ lạ bông xinh, ai xem cũng đẹp. Vậy thì ta ngồi đây mà nghỉ chơn, hai là người kiếm chỗ hóa trai đỡ dạ, bởi hết cơm khô .

Tôn Hành Giả vâng lời thỉnh thầy xuống ngựa, ngồi dưới cội tùng.

Còn Tôn Hành Giả lấy bình bát, cân đầu vâng lên mây ngó xuống, thấy dưới rừng tòng hào quang chiếu lên sáng giới.

Hành Giả cất tiếng khen rằng:

- Tốt lắm, tốt lắm! Thầy ta cốt là Kim Thiên trưởng lão đầu thai bởi khi trước Kim Thiên trưởng lão tu đã mười đời nên nay có hào quang che phủ trên đầu. Còn Lão Tôn

năm trăm ngang tàng nay theo sư phụ đi thỉnh kinh, chắc sau cũng thành chánh quả .

Xảy thấy cụm rừng phía bên nam xông lên một ngọn khói đen, chắc là yêu khí.

Còn Tam Tạng và Sa Tăng, Bát Giới, thầy thì đi tìm hoa ngoạn kiềng trò thì hái trái lót lòng, Tam Tạng nghe khóc văng vẳng, nghĩ thầm rằng:

- Trong rừng này không có nhà ai, chắc là có người đồn củi bị cộp hùm nên la khóc .

Nghĩ rồi men men theo tiếng khóc mà đi tìm, xảy thấy một nàng xinh tốt, bị chôn nửa thân mình dưới cội cây; còn từ dưới sắp lên bị bó vào đại thọ.

Tam Tạng bước lại hỏi rằng:

- Cô vì có nạn mà bị trói bị chôn như vậy?

Nàng ấy vừa khóc vừa thưa rằng:

- Sư phụ ôi! Nhà thiếp ở tại nước đà, cách rừng này hai trăm dặm. Cha mẹ tôi thờ Phật tại gia. Đến tiết thanh minh nội nhà tôi đồng đi tảo mộ, xảy nghe tiếng mã la inh ỏi, lũ ăn cướp cầm gươm giáo túa ra, cha mẹ và thân quyết tôi đều hãi kinh chạy hết, tôi còn nhỏ chạy theo không kịp, bị lâu la bắt đặng, chủ trại muốn dùng làm phu nhon, phó đảng cũng muốn chiếm đoạt, nhiều người tranh hành cự địch với nhau, sau chúng nó giải hòa không ai chịu tư dụng, mới đem tôi trói tại cội cây, rồi đi mất hết. Nay đã năm ngày đêm, chắc là phải chết, không dè phước đức tổ phụ mới khiến gặp thầy. Xin sư phụ lấy lòng từ bi cứu mạng tôi khỏi lụy, sau dầu xuống chín suối, tôi cũng còn ơn nhớ ơn thầy .

Nói rồi khóc lớn!

Tam Tạng động lòng cũng khóc ròng, và kêu đồ đệ ôi! Mà tiếng kêu nghe bệu bạo lắm.

Khi ấy Sa Tăng, Bát Giới đương kiếm trái cây, xảy nghe thầy kêu tiếng tit kèn anh em liền chạy lại, ngó thấy thầy con mắt đỏ chạch lấy làm lạ hỏi rằng:

- Vì có nạn mà thầy khóc, kêu chúng tôi sai khiến chuyện chi?

Tam Tạng chỉ góc cây mà nói rằng:

- Bát Giới, mở dây cứu nàng ấy làm phước .

Bát Giới không suy nghĩ chi hết, nghe biểu thì làm.

Còn Tôn Hành Giả ở trên mây ngó xuống, thấy hơi đen nghi ngút, che hết hào quang, liền nói rằng:

- Không xuống, không xong, khói đen che lấp hào quang, sợ yêu tinh làm hại sư phụ. Hóa trai là tiểu sự, cũng chẳng vội gì, chi bằng xuống gìn giữ thầy cho khỏi khốn nạn .

Nghĩ rồi nhảy xuống thấy Bát Giới đương mở dây, Tôn Hành Giả bước lại xách tay Bát Giới, xô nhào một cái gần dập hăm.

Bát Giới lồm cồm chờ dậy, ôm mõ nói rằng:

- Thầy bảo tôi đi cứu người ta, sao anh xô tôi nhào hót?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Sư đệ đừng mở dây cho nó, nó là yêu quái làm mưu gạt chúng ta .

Tam Tạng nạt rằng:

- Con khỉ hay nói xàm, thiệt đũa con gái rõ ràng, sao gọi là yêu quái?

Hành Giả nói:

- Bởi thầy khôn rỏ việc này, chớ hồi trước tôi còn làm yêu, muốn ăn thịt người ta thì làm miếng nghề như vậy. Bởi thầy là con mắt phàm, coi sao thấu yêu tinh biến hóa?

Bát Giới rưng cổ cãi rằng:

- Bật Mã Ôn hay đặt chuyện lắm, xin sư phụ đừng nghe .

Tam Tạng nói:

- Thôi thôi, sư huynh người thuở nay nói đâu có đó, mình hãy đi cho rảnh, không lo việc thiên hạ làm chi?

Tôn Hành Giả mừng rỡ nói rằng:

- Hay lắm, hay lắm, số thầy khỏi bị yêu ăn thịt, nên không cãi lời Lão Tôn! Xin lên ngựa ra khỏi rừng tòng, coi có nhà nào tôi sẽ hóa trai cho thầy đỡ đói .

Tam Tạng y lời lên ngựa bốn thầy trò cứ việc đi hoài.

Còn con quái ấy nghiêng rằng mà nói rằng:

- Mấy năm nay ta nghe đồn Tôn Ngộ Không thần thông lắm, nay ta mới thấy rõ ràng. Còn Tam Tạng là kẻ tu hồi thuở còn thơ, tinh thần sung túc, nên ta quyết làm mưu hiệp hòa cho bỏ, không dè bị con khỉ phá đám như vậy, thiệt là uổng công quá, để mình kêu thử vài tiếng như thế nào?

Nghĩ rồi kêu lớn rằng:

- Thầy ôi, gặp kẻ mắc nạn mà chẳng cứu, gọi rằng cầu Phật thỉnh kinh chi?

Tam Tạng nghe rõ, dừng ngựa nói rằng:

- Ngộ Không, cứu nàng ấy kéo tội nghiệp?

Tôn Hành Giả nói rằng:

- Sao thầy còn nhắc nó nữa?

Tam Tạng nói:

- Vậy chớ người chẳng nghe nàng ấy kêu đó hay sao? Cứu một mạng người, hơn cất bảy từng tháp, hề cứu mạng người sống, cũng bằng đi thỉnh kinh .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Thầy muốn làm lành, thì tôi không thuốc trị. Thầy muốn cứu người, tôi không lẽ cản. Nếu cản chắc thầy giận niệm chú nhưc đầu, tôi chịu cũng không nổi. Chi bằng để thầy cứu, khỏi cực thân tôi, thà sau mất công mấy ngày cũng dễ chịu hơn nhưc đầu một lát .

Tam Tạng nói:

- Con khỉ đừng nhiều chuyện, ta không cầu người cứu đâu. Người hãy ngồi đó cho khỏe, để Sa Tăng, Bát Giới đi cứu với ta .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Mô Phật! Cái công đức này của thầy tôi, chớ tôi không chịu cứu! Thà để sau đi cứu thầy tôi .

Tam Tạng hứ một cái, rồi đi với Sa Tăng, Bát Giới trở lại cội dây, Bát Giới mở dây rồi, lấy cào cỏ cuốc đất móc nằng ấy lên.

Nàng ấy mừng rỡ đi theo ba thầy trò, Tôn Hành Giả ngó thấy cười ngất!

Tam Tạng mắc cỡ mắng rằng:

- Con khi cười chuyện chi đó?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Tôi cười thầy: Thờ lai phùng hảo hữu, Vận khứ ngộ giai nhơn.

Tam Tạng đáp rằng:

- Khéo nói xàm thì thôi! Ta là người tu hành, có chuyện chi mà gọi chữ thờ lai vận khứ?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Thầy đi tu hồi lúc còn thơ, cứ việc niệm kinh, không coi điều luật. Chớ thầy trò mình là Hòa Thượng mà dắt con gái lạ đi theo, nếu gặp người sanh sự họ bắt mà nạp cho quan, thì mắc tội gian dâm, không trông gì đi thỉnh kinh đặng. Dầu nay phước khỏi án gian dâm, cũng mắc tội dẫn con mắc vợ người ta, không lẽ chạy ngỗ nào cho thoát đặng .

Tam Tạng nạt rằng:

- Ta làm phước lẽ nào mắc họa. Thôi thôi, bề nào ta cũng chịu hết, không can có với người, miễn cứu đặng mạng người là có đức .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Ấy là thầy làm hại nàng ấy, chớ phải là cứu mạng đâu?

Tam Tạng hỏi:

- Ta hại nàng ấy làm sao?

Tôn Hành Giả nói:

- Khi trước nàng ấy bị trói tại cội cây, có khi nhịn đói tới mười ngày mới chết, mà chết cũng toàn thân. Nay thầy dắt đi theo mới hại lắm: Vì thầy cỡi ngựa, anh em tôi đi quá tên bay, nàng ấy nhỏ chơn chạy theo sao kịp, nếu bị hùm beo ăn thịt, thì chết chẳng toàn thân, tuy cừu mà té ra làm hại?

Tam tạng nói:

- Người nói như vậy thì phải lắm! Bây giờ biết tính làm sao?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Vậy thì thầy bồng nó lên cỡi chung một con ngựa với thầy?

Tam Tạng nói:

- Lẽ nào dám ngồi chung với nàng ấy. Ta đi bộ cũng còn nổi, chi bằng Bát Giới dắt ngựa, đặng ta đi bộ cho nàng theo .

Tôn Hành Giả cười ngất nói rằng:

- Bát Giới có phước quá chừng, thầy bầu làm chức dắt ngựa!

Tam Tạng nói:

- Con khi hay nói liều! Há chẳng nghe lời ngạn ngữ rằng: Ngựa hay cho mấy, không ai

coi nó cũng đi chậm, lẽ nào không ai dắt mà nó đi theo đặng hay sao? Hãy lo đi kiểm xóm, hoặc am chùa mà gọi cô này lại đó, hễ cứu thì cứu cho vẹn toàn .
Tôn Hành Giả nói phải.

Khi ấy Tam Tạng đi trước, Sa Tăng gánh đồ hành lý đi theo, Bát Giới dắt ngựa đi kế đó.

Còn Tôn Hành Giả đi sau hộ tống nàng kia. Cách ba mươi dặm đường, rồi đã chiều tối. Ngó thấy có cảnh chùa, Tam Tạng nói:

- Thiệt may quá chừng, đề xin vào chùa tá túc. Vậy thì các người đứng ngoài ngõ, ta vào hỏi thử coi thế nào. Nếu người ta chịu cho tá túc ta sẽ kêu các người vào .

Nói rồi bước vào cửa, thấy chùa hư nhà hoang, vách rêu thềm lở, bước vào xô cửa, không thấy một người!

Có một cái đại đồng lòng phải mốc cho cái chuông, rung rung nước mắt!

Xảy nghe chuông ngân một tiếng bon, Tam Tạng giật mình té ngựa!

Ấy là sải hương hỏa ngó thấy người lạ, nên lén lấy cục gạch bể mà quăng cái chuông nên chuông ngân lớn tiếng!

Tam Tạng run và than rằng:

- Chuông ôi! Hay là lâu năm người thành tinh đó?

Sải hương hỏa chạy ra đỡ Tam Tạng dậy, và nói rằng:

- Xin lão gia chờ dậy, không phải chuông thành tinh đâu, tại tôi đánh nó .

Tam Tạng thấy sải ấy đen thui diện mạo xấu xa lắm, nên ngỡ là yêu nên nói rằng:

- Người là yêu quái đó chăng? Ta không phải người thường mà kéo níu. Ta là sải Đại Đường, có ba người đệ tử thân thông, sức mạng bất ròng bất cạp, nếu người chọc tới chúng nó, thì tánh mạng không còn!

Sải hương hỏa quì xuống thưa rằng:

- Tôi là sải thấp nhang chùa này, chứ không phải yêu quái. Khi tôi mới thấy lão gia vào, thì hồ nghi là yêu quái giả dạng, nên lấy gạch bể quăng cái chuông cho có tiếng, thử coi biến hóa hay chăng? Nay rõ lão gia là người tu hành, xin mời vào phương trượng .

Tam Tạng tỉnh hồn nói rằng:

- Thiếu chút nữa mà tôi chết giấc .

Nói rồi đi theo sải hương hỏa vào sau phương trượng, thấy chỗ ở nghiêm trang.

Tam Tạng lấy làm lạ hỏi rằng:

- Vì có nào trước chùa lời thôi, mà sau này tề chỉnh?

Sải hương hỏa cười nói rằng:

- Lão gia ôi! Trong núi này có loài yêu rất dữ, nó hay đi ăn cướp người ta ban ngày đón chúng mà giật đồ, tối lại vào chùa mà nghỉ, nó chiếm từ cái tự này, chúng tôi sợ nên không dám nói, túng phải bỏ chùa cho nó ở, đi phú quynh cất chùa khác mà tu

hành .

Tam Tạng nghe nói, ngó lên chùa mới thấy năm chữ vàng: Trần Hải Thiên Lâm Tự .

Xảy thấy thầy cả ra nghinh tiếp, thấy Tam Tạng sắc sảo, thầy cả vuốt ve niềm nở tỏ ý thương yêu, rước vào phương trượng đàm đạo, rồi hỏi thăm rằng:

- Thầy ở đâu đến đây?

Tam Tạng nói:

- Bần tăng ở nước Đại Đường vùng chỉ đi thỉnh kinh Tây Phương, đi đến lỗ tràng trời tối, xin vào chùa tá túc một đêm .

Thầy cả cười rằng:

- Mình là đệ tử Phật mà còn nói dối làm chi?

Tam Tạng nói:

- Tôi chẳng hề nói dối .

Thầy cả nói:

- Từ Đông Độ đến đây, thiên sơn vạn thủy, núi nào cũng có quỷ , động nào cũng có yêu, tướng yếu đuối như thầy lẽ nào một mình đi đến đây choặng .

Tam Tạng nói:

- Thầy luận như vậy phải lắm, lẽ nào một mình tôi điặng đến đây, thiệt tôi có ba người học trò, gập núi dọn đường mà đi, gập sông cũng kiếm đò kều rước, đuối cạp hùm, đánh yêu quái, bảo hộ tôi mới đến chôn này .

Thầy cả hỏi:

- Còn đứng ngoài cửa núi .

Thầy cả nói:

- Ở đây yêu tinh hiền như kiến, hùm cạp rảo quá đông, rất dối ban ngày chúng tôi còn không dám đi xa, trời chưa đỏ đèn đà đóng cửa, chừng này còn ở ngoài ngõ là dễ lắm sao?

Nói rồi truyền tiêu băng ra mời ba người đệ tử.

Đoạn sai nhỏ ra cửa ngõ, thấy Hành Giả thì thất kinh hồn vía té nhào, ngó ngoài thấy Bát Giới cang hết hồn, lăn tròn như gỗ và bò và lết vào báo rằng:

- Lão gia ôi! Không xong, không xong! Ba người đệ tử Lão gia chắc bị yêu ăn hết, bây giờ có ba bốn con quỷ đứng ngoài cửa ngõ mà thôi! Hình dạng chúng nó ra thế nào?

Tiểu tăng nói:

- Ông Thiên Lôi đứng trước, mỏ giàn xay đứng giữa, và con quỷ mập nhăn nanh, lại có con tinh cái đứng sau hết!

Tam Tạng cười rằng:

- Ấy là ba người học trò của tôi, diện mạo dữ dằn như vậy! Còn đứa con gái ấy tôi cứu tại cụm rừng tòng .

Thầy cả nói:

- Gia gia ôi! Gia gia hiền hậu như vậy, sao kiếm học trò dữ tợn?

Tam Tạng nói:

- Tuy chúng nó không thanh lịch sự, song có phép có tài. Xin thỉnh chúng nó vào cho rồi, nếu để lâu thì cái thằng như Thiên Lôi nó phá cửa, bởi nó là đứa nghênh ngang, không phải người khuôn khếp .

Khi ấy tiểu băng chạy ra ngõ, đứng xa kêu lớn rằng:

- Đường lão gia sai thỉnh các ông .

Bốn người nghe liền vào phương trượng.

Tám mươi sai đều ra mắt, rồi cơm chay mà đãi.

Hết Hồi 80 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân
Xem Hồi 81